

Η ευχή είναι πνευματική αναπνοή.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Η ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» είναι σύντομη και μπορεί να λέγεται παντού. Δεν λέμε την ευχή μία φορά, δύο φορές, τρεις, δέκα, πενήντα, εκατό, χίλιες φορές, δώδεκα χιλιάδες φορές, σαν να μην ακούει ο Θεός, σαν να μη γνωρίζει ο Θεός· όχι. Αλλά εμείς λέγοντας την ευχή, τρόπον τινά, περπατούμε. Ας πούμε, κτίζει κανείς μια γέφυρα από τη μια άκρη, και στην άλλη άκρη είναι άλλος που κτίζει. Ο πρώτος έχει τον τρόπο να προχωράει πολύ γρήγορα, αλλά είπε στον άλλο απέναντι κάτι να κάνει και αυτός από τη δική του πλευρά, για να ενωθούν οι δύο εργασίες και έτσι να αποτελειωθεί η γέφυρα.

Λέγοντας κανείς την ευχή είναι σαν να μεγαλώνει τη γέφυρα, βάζοντας πετραδάκι-πετραδάκι. Από το ένα μέρος είναι ο Θεός οποίος θα δώσει τη δωρεά· από το άλλο μέρος είμαστε εμείς. Αλλά ο Θεός θέτει όρο: «Θα κάνετε κι εσείς το μερτικό σας, για να φανεί ότι όντως θέλετε, και τότε εγώ θα σας δώσω τη δωρεά».

Μπορούμε να προσευχόμαστε και με δικά μας λόγια. Πολλές φορές, λέγοντας λόγια δικά σου, καλύτερα αφοσιώνεσαι στην προσευχή· αλλά αυτό να είναι απλώς σαν προθέρμανση. Κυρίως θα προσευχόμαστε με τις

προσευχές της Εκκλησίας. Υπάρχουν βιβλία, προσευχητάρια, όπου ο καθένας μπορεί να βρει τι προσευχή να κάνει το πρωί, τι προσευχή να κάνει το βράδυ. Αλλά να λέμε και την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», πέρα από το ότι όλη την ημέρα παντού και πάντοτε μπορούμε να τη λέμε.

Να μη μας είναι ένα άχαρο έργο η ευχή· να είναι η αναπνοή μας. Μερικές φορές, καθώς στην πόλη παντού μας πνίγει το νέφος, θέλει να βρει κανείς ευκαιρία να πάει κάπου να αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα και το χαίρεται, όταν το καταφέρει. Με αυτή την έννοια η ευχή να είναι πνευματική αναπνοή. Με κάθε ευκαιρία, μέσα μας –δεν χρειάζεται να δώσουμε στόχο σε κανέναν– να λέμε τη νοερά προσευχή.

Από τα βιβλία: π. Συμεών Κραγιοπούλου (†), “Πνευματικά Μηνύματα 2018”, σελ. 306, 249.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>